

Δείτε **εδώ** το 1ο Μέρος

...συνέχεια

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Έτσι οι δρόμοι των δύο νεαρών φίλων χωρίστηκαν οριστικά. Ο παλιάτσος μας έπεσε να πεθάνει από τη στενοχώρια του. Τότε ήταν που απέκτησε και το άσθμα. Προτίμησε να γίνει ο παλιάτσος για τα παιδιά.

Ο Δήμαρχος, διάλεξε να γίνει ο «παλιάτσος» των δυνατών της πόλης.

Όταν, λοιπόν, έφτασε η οικογένεια του Δημάρχου μπροστά στον παλιάτσο, ο μικρός του γιος στύλωσε τα ποδαράκια του και κάρφωσε το βλέμμα του στον ώμο του παλιάτσου.

«Έλα μικρέ, προχώρα. Τι έπαθες;», τον ρώτησε ο Δήμαρχος.

«Κοίτα μπαμπά, κοίτα.», είπε ο μικρός.

«Τι να κοιτάξω;»

«Πάνω στον ώμο του παλιάτσου κάθεται μια καρδερίνα.»

Ο Δήμαρχος κοίταξε πιο προσεκτικά και το πρόσωπό του κοκκίνισε. Λες και είδε κανένα τέρας.

Η καρδερίνα στη θέα του Δημάρχου ταραχτήκε.

«Παλιάτσο μου, κρύψε με. Κρύψε με στην τσέπη σου σε παρακαλώ. Γρήγορα.»

«Τι έπαθες Ρινούλα μου; Μη φοβάσαι. Δεν θ' αφήσω κανέναν να σε πειράξει.»

Ο παλιάτσος σταμάτησε την παράστασή του, έπιασε με προσοχή τη μικρή καρδερίνα και την έκρυψε στην τσέπη του σακακιού του. Σήκωσε το κεφάλι του με θυμό και η ματιά του συνάντησε τη ματιά του Δημάρχου. Ο θυμός του έγινε στενοχώρια και μετά θλίψη. Θυμήθηκε το φόβο της καρδερίνας και γέμισε πάλι με θυμό που σύντομα έγινε οργή. Ένωθε τα πνευμόνια του να προσπαθούν να μην ξεσπάσουν σε βήχα και την καρδιά του να πάλλεται έτοιμη να σπάσει.

Ο Δήμαρχος, αφού κοντοστάθηκε για μερικά λεπτά κοιτώντας στο πουθενά, άρπαξε απότομα το μικρό του γιο και κάνοντας νόημα στη σύζυγό του απομακρύνθηκε από τον πεζόδρομο.

Μέσα σε λίγη ώρα, η αστυνομία της πόλης εμφανίστηκε μπροστά στον παλιάτσο ο οποίος κρατούσε στη χούφτα του τη μικρή καρδερίνα, προσπαθώντας να την πείσει πως δεν υπάρχει πια λόγος να φοβάται.

Ο επικεφαλής αστυνομικός απευθυνόμενος με έντονο ύφος στον παλιάτσο του είπε:

«Έχεις άδεια για να κάνεις αυτή τη δουλειά εδώ στον πεζόδρομο;»

«Άδεια; Για ποιο λόγο; Για να διασκεδάζω τα παιδιά;», ρώτησε απατώντας ήρεμα ο παλιάτσος.

«Βγάζεις χρήματα όμως διασκεδάζοντας τα παιδιά. Έτσι δεν είναι;»

«Δεν έχω εισιτήριο. Δεν υποχρεώνω κανέναν να με πληρώσει. Όμως, ναι βγάζω. Ίσα-ίσα για να πληρώνω το δωμάτιο που μένω και το φαί που τρώμε εγώ και η Ρινούλα. Μην ψάχνεις σε μένα αστυνόμη για κρυμμένα πλούτη».

«Είσαι και παντρεμένος ε; Που λες, είναι παράνομο αυτό που κάνεις γιατί δεν έχεις άδεια».

«Μπορεί να είμαι παράνομος με τους νόμους που υπηρετείς εσύ, αλλά εγώ δεν αισθάνομαι καθόλου έτσι. Έχω εκατοντάδες άδειες να σου δείξω.»

«Γι δείξε μου!»

«Δες πίσω σου πόσα παιδικά μάτια σε κοιτάνε! Αυτές είναι οι δικές μου άδειες.»

Ο αστυνομικός γύρισε πίσω του και μόλις τότε διαπίστωσε τον κόσμο που είχε μαζευτεί και είχε κάνει ένα ημικόκλιο.

«Είσαι κακός. Ν' αφήσεις τον παλιάτσο ήσυχο και να φύγεις», του φώναξε ένα παιδάκι.

Μετά ακολούθησε κι άλλο και σιγά-σιγά οι παιδικές διαμαρτυρίες μαζί με αυτές πολλών γονιών έκαναν την κατάσταση ανυπόφορη για τον αστυνομικό και τους δύο υφισταμένους του.

«Αύριο να μην είσαι εδώ χωρίς άδεια. Μ' άκουσες;», είπε γεμάτος νεύρα ο αστυνομικός και έκανε να αποχωρήσει.

«Αύριο θα είμαι πάλι εδώ. Μ' άκουσες; Και πες στο Δήμαρχο πως αν έχει τα κότσια να έρθει εκείνος να με διώξει. Εσύ αστυνόμη δεν έχεις παιδιά;»

«Φυσικά και έχω. Έχω και τ' αγαπάω πάρα πολύ.»

«Σ' αυτό είστε ίδιοι με το Δήμαρχο. Αγαπάτε μόνο τα δικά σας παιδιά όπως αγαπάτε τις περιουσίες σας. Σαν κτήματα τα βλέπετε. Να του το πεις κι αυτό του Δημάρχου», είπε ο παλιάτσος και συνέχισε προσπαθώντας να τελειώσει την παράστασή του που με όλα αυτά έμεινε στη μέση.

Αφού τελείωσε το νούμερό του, έβγαλε από τη μεγάλη τσέπη του παντελονιού του ένα γεμάτο σακούλι με καραμέλες.

«Παιδιά, κάτι μου λέει ότι θα βρέξει σε λίγο», απευθύνθηκε ο παλιάτσος στα παιδιά πετώντας συγχρόνως ψηλά τις καραμέλες για να πέφτουν σα βροχή πάνω τους.

Ύστερα, φρόντισε το φαγητό και το νερό της Ρινούλας σε μία άκρη στο διπλανό παγκάκι κι έκατσε να στρίψει σιγάρο.

«Για πες μου τώρα μικρούλα μου, γιατί τρόμαξες τόσο σαν είδες το Δήμαρχο; Τι ήταν αυτό που σε φόβισε τόσο;», ρώτησε γλυκά ο παλιάτσος τη μικρή καρδερίνα.

Η καρδερίνα, στο άκουσμα του Δημάρχου φούσκωσε τα φτερά της, όπως τα φουσκώνει όταν κρυώνει με τους δυνατούς βοριάδες και κούρνιασε στα πόδια του παλιάτσου.

«Μα τι είναι τέλος πάντων αυτό που συμβαίνει; Γιατί φοβάσαι να μου μιλήσεις;» παρακάλεσε ο παλιάτσος για μια ακόμη φορά τη μικρή του καρδερίνα.

«Θυμάσαι όταν με βρήκες, εδώ σ' αυτό το παγκάκι, μισολιπόθυμη και φοβισμένη;»

«Φυσικά και θυμάμαι. Ήσουν διψασμένη και ταλαιπωρημένη που δεν μπορούσες ούτε τα φτερά σου να κουνήσεις. Σε ρώτησα τι σου είχε συμβεί αλλά δε μου απάντησες ούτε τότε ούτε κάποια άλλη από τις τόσες φορές που σε ρώτησα. Σταμάτησα, λοιπόν, κι εγώ να σε ρωτάω.»

«Πριν από κάμποσα χρόνια, ένας νεαρός πέρασε από το μαγαζί του μπάρμπα Νίκου. Του ζήτησε μια καρδερίνα για να του κάνει συντροφιά. Ήταν λυπημένος γιατί τσακώθηκε με τον καλύτερό του φίλο. Ο μπάρμπα Νίκος διάλεξε εμένα. Μ' έβαλε σ' ένα όμορφο κλουβάκι και μ' έδωσε στον Πέτρο. Έτσι ήταν τ' όνομά του νεαρού. Με φρόντιζε και μ' αγαπούσε κι εγώ, κελαηδώντας προσπαθούσα να του διώχνω τη στενοχώρια και να τον κάνω χαρούμενο».

«Πέτρο είπες; Έτσι λένε και το Δήμαρχο!»

«Κι εσύ παλιάτσο μου πώς ξέρεις το όνομα του Δημάρχου;»

«Ρινούλα, μην αλλάζεις θέμα. Για συνέχισε.»

συνεχίζεται...